

1

KOŠÍČKOVÁ

Po dlouhé zimě se sluníčko konečně rozkoukalo a svítilo, jak se sluší a patří. Hřálo a tahalo ze země kytičku za kytičku. Žlutou, modrou, červenou, růžovou, fialovou a taky strakatou.

Celá mez rozkvetla a čmeláčí maminka od rána uklízela. V chauloupce to vonělo jako o posvícení a Brumda s Čmeldou se mohli učichat.

„Mami, co se děje? Nebude nějaký svátek?“

„Bude,“ usmívala se maminka. „Čmeláci mají každý den svátek, a hádejte, jaký bude dneska.“

„Nějaký známý,“ hádal Čmelda, „asi svátek brouků,“ a maminka zavrtěla hlavou, že ne.

„Tak bude svátek čmeláčích maminek,“ řekl Brumda a maminka zase vrtěla hlavou.

„Mohl by být svátek Brumdy a Čmeldy,“ přemýšleli nahlas čmelácci. „Nějak dlouho už nebyl.“

„Ne, ne, neuhádli jste,“ řekla maminka.

„Mami, my se dáme poddat,“ bzukli kluci.

„Dneska bude svátek kytíček,“ odpověděla maminka. „A protože je to slavný svátek, povězte mi, jaký byste si k němu přáli dárek?“

„Já bych chtěl,“ drbal se za uchem Brumda, „já bych chtěl to, co Čmelda.“

„Já bych chtěl to, co Brumda,“ culil se Čmelda.

„Zdá se, že nechcete nic,“ řekla maminka.

„Chceme! Chceme!“ křičeli jeden přes druhého. „Chceme něco dobrého na zub.“

„Já bych potřeboval,“ rozpomněl se Čmelda, „nový košíček. U starého mi prasklo držátko.“

„Já bych taky potřeboval nový košíček,“ přidal se Brumda. „Můj má díru ve dně a všechno z něj padá.“

„Kluci, s košíčky to bude asi špatné,“ povídá maminka. „Ne- vím, kde bych je sehnala. Kdysi je pletl starý Tatýrek, čmelák z Taterova lesíka. Jenže jsem už o něm dlouho neslyšela. Byl hodně starý a kdoví jestli neumřel.“

„Mami, nedělej si z toho těžkou hlavu,“ řekli kluci. „My si naše košíčky opravíme sami. My to umíme.“

A šli opravovat.

Čmelda rozpletl prasklé držátko a košíček se rozsypal. Brumda zkoušel zašít suchou trávou díru na dně, ale upadlo mu celé.

„Mami! Mami, je po nich!“ volali čmelácci.

„Pět ran do kožíšku,“ spráskla ruce maminka. „Kluci, kluci, vy jste tomu dali. Všude je takových voňavých kytíček, a vy nemáte do čeho sbírat medový prášek.“

Všichni tři se smutně dívali na zbytky košíčků a bylo jim do

breku. Najednou nad nimi zabzučelo a přistál u nich starý Tatýrek. Držel dva krásné košíčky, odfoukl si z letu a povídá:

„Nazdar, čmeldové! Koukám večer do kalendáře a vidím, že bude svátek kytíček. A když je svátek, má se slavit. Brouci se mají veselit, zpívat a dělat si radost. Komupak uděláš radost, Tatýrku, ty, napadlo mě. Ve skladu ti leží dlouhou dobu dva malé košíčky jako upletené pro Brumdu a Čmeldu. Hned jsem je popadl a jsem tady.“

Čmeláčci mohli na košíčcích oči nechat. Obraceli je, prohlíželi ze všech stran, zkoušeli je nosit a skákali radostí do výšky.

„Kluci, zapomněli jste, jak se říká,“ povídá maminka.

„Děkujeme, pane Tatýrku. Moc děkujeme,“ bzučeli kluci.

„Není zač,“ řekl Tatýrek. „Když vidím, jakou máte z košíčků radost, mám radost i já.“

„Kdo by se neradoval z takových hezkých košíčků,“ usmívala se maminka, „já z nich mám taky radost. A zvu vás, pane Tatýrku, na sváteční pohoštění.“

Potom všichni zasedli k svátečnímu stolu a pochutnávali si na dobrotách. Ucucávali medovou šťávičku a starý čmelák povídá:

„Přátelé, takhle jsem neslavil, ani nepamatuju. Naposledy někdy, když jsem byl kluk, jako jsou Brumda s Čmeldou. Čmeláčci, přineste si trumpetky a já vás naučím starodávnou písničku.“

Kluci přinesli trumpetky a Tatýrek spustil:

„Ať je středa, nebo pátek, každý den má čmelák svátek.
Každý den si cucne medu, na kytky si sedá,
celý život probzučí, až je z něho děda.“

Čmeláčci chvílku frkali všelijak, než chytili správnou notu. Ale když Tatýrek s maminkou začali znovu zpívat, foukli do trumpetek a šlo jim to krásně.